

mig ganske ubekendt, og de Udtalelser, jeg her fremsætter, bliver til Dels fremsat paa egne Vegne, endskønt jeg ved, at der indenfor mit Parti er flere, som deler mit Syn paa Sagen.

Ved Lov af 17. Marts 1917 blev der paalagt al Drikkespiritus en særlig Tillægsafgift, hvilket gjaldt saavel den Spiritus, der blev fremstillet her i Landet, som den, der blev indført fra Udlandet, for saa vidt den ikke blev anvendt til teknisk eller medicinsk Brug. Ved Lov af 21. December 1917 blev Tillægsafgiften fastsat til 7,50 Kr., 7 Kr. og 6,50 Kr. pr. Helflaske henholdsvis for Akvavit, fuselfri Akvavit og Brændevin. Ved Lov af 22. December 1919 blev Afgiftsberegningen for den her i Landet fremstillede Drikkespiritus ændret saaledes, at den nu beregnes med 20 Kr. pr. Liter af 100 pCt.s Styrke, hvilket betød en Nedsættelse af den hidtil gældende Afgift med ca. 1 Kr. pr. Flaske. Denne Tillægsafgift har indbragt Statskassen ret gode Beløb, og man maa jo sige, at Statskassen ogsaa nok kan trænge til at faa gode Beløb ind. Fra Finansaaret 1917—18 til Finansaaret 1920—21 har Tillægsafgiften indbragt følgende Beløb. Det første Aar indbragte den ca. 15½ Mill. Kr., det andet Aar ca. 17 Mill. Kr. og det tredje Aar 33 Mill. Kr. Det fjerde Aar, 1920—21, indbragte den 36½ Mill. Kr., og for indeværende Aar har man beregnet et lignende Beløb, ca. 35 Mill. Kr. I Lovforslaget, som det var fremsat i Folketinget af den højtærede Finansminister, var Tillægsafgiften foreslaaet fastsat som hidtil til 20 Kr. pr. Liter af 100 pCt.s Styrke, for indført Spiritus af 50 pCt.s Styrke til 10 Kr. pr. Liter. Disse to Sæts er i Folketinget ændret til henholdsvis 15 Kr. for dansk Spiritus og 7½ Kr. for indført Spiritus af 50 pCt.s Styrke. Begrundelsen derfor har jeg ikke været rigtig klar over. Jeg har nu hørt den højtærede Finansministers Begrundelse, men jeg for mit Vedkommende maa sige, at jeg ikke føler mig helt tilfreds med den Begrundelse, her er givet. Een Ting finder jeg nemlig, man maa være klar over, hvis man nedsætter Skatten, som sket er i det andet høje Ting: at saa maa enten Statskassen komme til at savne en Indtægt, eller ogsaa maa Forbruget stige. Det vil med andre Ord sige, at Folk maa drikke noget mere, men jeg synes ikke, at Rigsdagen absolut skulde opfordre til det. Nu skal Lovforslaget jo helst være færdigbehandlet inden 1. April, og der er ikke ret megen Tid til at behandle det i et Udvalg, men, som sagt, jeg for mit Vedkommende — og jeg tror, der er en Del af mine Partifæller, som deler denne Anskuelse — fore-

trækker den høje Afgift og saa hellere, at Folk drak lidt mindre Spiritus. Spiritus hører ikke med til de daglige Livsforhold, og man kan ikke nu som før tale om den fattige Mands Snaps. Spiritus er efter min Formening en Luksusgenstand, og den, som nyder det, maa finde sig i at blive bebyrdet med en saadan Skat. Jeg ved selvfølgelig ikke, hvor mange i dette høje Ting der deler denne min Anskuelse, men jeg kunde i alt Fald være noget tilbøjelig til at anse det for rigtigt, at Forslaget blev ført tilbage til den Skikkelse, i hvilken den højtærede Finansminister har forelagt det i det andet høje Ting, og jeg kan ikke tænke mig, at det skulde være nogen overdreven stor Sorg for den højtærede Finansminister at gaa tilbage til det, han den Gang foreslog. Jeg vil ikke stille Forslag om Nedsættelse af Udvalg, men jeg vil forbeholde mig at tage under Overvejelse at stille Ændringsforslag til anden Behandling. I øvrigt kan jeg anbefale Lovforslaget til hurtig og velvillig Behandling i dette høje Ting.

Det sidste Lovforslag, Lovforslaget om Beskatning af Øl, skal jeg kun omtale ganske kort. Om det er der i det andet høje Ting opnaaet Enighed mellem den højtærede Finansminister og Udvalget, og der foreligger en enstemmig Vedtagelse af Udvalget, som jeg ogsaa kan anbefale. Lovforslaget er undergaaet enkelte Ændringer i det andet høje Ting, som jeg billiger, og som jeg synes er Forbedringer. I Bemærkningerne til Lovforslaget hedder det: „Foranstaaende Lovforslag er i det væsentlige overensstemmende med Lov Nr. 130 af 8. Juni 1912 om Beskatning af Øl med Tilføjelse af de i Lov Nr. 490 af 13. Oktober 1917 om midlertidig Forhøjelse og Udvidelse af Ølskatten indeholdte supplerende Bestemmelser til Ølskatteoven af 1912.

De i sidstnævnte Lov hjemlede Afgiftsætser er foreslaaet opretholdt, hvorhos man har ment, at den Bryggerierne i Henhold til de nævnte Love, jfr. Lov Nr. 707 af 22. December 1920 § 3, tilstaaede Skattelettelse vedblivende bør ydes med samme samlede Beløb som hjemlet for Finansaaret 1921—22.“ Den her omtalte Skattelettelse er en særlig Indrømmelse til de smaa Bryggerier og vil først og fremmest komme dem til gode.

I Lovforslagets § 2 hedder det: „Af alt her i Landet i Salgs- eller Andelsbryggerier tilvirket Øl, som ved Udløvelse fra Bryggeriet indeholder 2¼ Vægtprocent Alkohol eller derover (i nærværende Lov betegnet som Øl af Skattekategori I), svares i Skat til Statskassen 18 Kr. for hver Hektoliter og det